

паша е на гръцката граница; да не би Кхбравлията да е дошелъ отъ Стамбулъ на ловъ.

Консулскиятъ чиновникъ увѣряваше, че това е Кхбравлията, защото правятъ ловъ безъ стрѣлки и безъ рогове, всѣкий самъ за себе си, а такъвъ е обичая на Кхбравлията.

Ахмедъ-бей при името на визиря поблѣднѣ и се измѣни въ лицето; а и всички, освѣнъ консулскиятъ чиновникъ се смутиха, защото между тѣхъ нѣмаше нито единъ който да не бѣше затварянъ въ затворъ, гдѣто мирише не на розово масло, нѣмаше нито единъ, който да не бѣше изпитвалъ върху себе си, и то не веднѣжъ, бащинското навидание на грозниятъ визиръ.

При мисълта за визиря, бейоветъ доста се уплашиха, но все вървѣха напредъ; може—би налучваннето да е погрѣшно, може това да не е той, а нѣкой си други. Но когато тѣ видѣха мустакатиятъ ага; оная самия Мехмедъ—ага, който ги запираше въ мирядивиятъ затворъ и имъ отчиташе бащинското навидание, тогава вече нѣмаше защо да се утѣшаватъ съ разни предположения. Бейтъ ступанинъ и бейоветъ гости почувствуваха себе си не-добръ, сърдцето имъ се обърна; Гърцитѣ, Чифутитѣ, даже Ерменцитѣ се разболяха. Нѣмаше какво да се прави; на болнитѣ е нуженъ докторъ, а въ чифлика го нѣма и да прораждатъ за него е далѣчъ. Всички едногласно рѣшиха да се втрнатъ въ града, въ Едрене. Ще дойдемъ пакъ когато бждемъ здрави; което е отлсжено, това отъ насъ пѣма да избѣгне. Поѣзда повърна назадъ, и никой не иростана надерѣ. Всички бързаха къмъ Едрене. Консулскиятъ чиновникъ се усмихваше и отъ смѣхъ си запущваше носа.

Мустакатиятъ ага не бѣше простъ; той припусна и побърва съ донесение при вѣйводата. Случва се че приключевията слѣдватъ едно слѣлъ друго. Едвамъ—що вѣйводата изслуша думитѣ на агата, ето той заблѣлѣже че отъ Караштѣханъ прѣпускатъ до колкото сила иматъ нѣколко ѣздачи, види се че гонятъ ловъ; но вучетата бѣгатъ скоро тѣхъ, и предъ тѣхъ се не вижда звѣръ, а равнината е такава гладка като дланъ, нито драчка, ни-